

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **I. B.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 11 lutego 2026 r.,
wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa 85/04,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 22 grudnia 2003 r., sygn. akt III K 192/03,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

I. B. pismem z dnia 8 października 2025 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa 85/04, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 192/03, którym skazano go za zbrodnię z art. 148 § 2 pkt 1, 2 i 3 k.k. i in. Skazany, wnosząc o przyznanie mu obrońcy z urzędu, wskazał, że Sąd orzekający nie wziął pod uwagę zeznań dwóch świadków.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem argumentacja skazanego nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Treść wniosku wskazuje, że intencją I. B. jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazany jednak nie przedstawił, jedynie kontestując ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji oraz wyprowadzone na tej podstawie ustalenia faktyczne, powołując się na treść zeznań D. D., które stanowiły element zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym kontekście należy podkreślić, że wynik procedowania sądu orzekającego nie podlega kontroli w postępowaniu wznowieniowym, które nie może być traktowane jako środek służący zdublowaniu kontroli instancyjnej. Wolno też na marginesie zauważyć, że sprawa I. B. była rozpoznawana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (*postanowienie SN z 30.06.2005 r., V KK 450/04*), jak również rozpoznawane były już wcześniejsze wnioski o wznowienie postępowania (zob. np. sprawy I KO 79/22, V KO 7/21).

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej

postanowienia, co czyni zbędnym kwestię wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

[J.J.]

[a.ł]